

[Foged.]

set at Ringkøbing kommune ikke fik samme ret som lodsejerne på det tidspunkt til at være medbestemmende om, hvorvidt Hvide Sande-anlægget overhovedet skulle udføres. Ringkøbing kommune har indbetalt sin andel; det drejer sig om 232 292 kr., men summen er indbetalt under protest. Det er da med nogen forundring, jeg konstaterer, at man ikke allerede ved lovforslagets udarbejdelse har taget Ringkøbing købstad med. Såfremt der skal være lighed for loven, må man tilbagebetale Ringkøbing købstad dens bidrag. Dette bidrag er lige så vel som lodsøjernes bidrag en ydelse fra en kreds af enkeltpersoner. Den omstændighed, at det er lettere at opkræve et bidrag kollektivt end enkeltvis, bør ikke komme Ringkøbing by til skade. Jeg er enig med en udtalelse i „Ringkøbing Amts Dagblad“, hvori det pointeres, at det også ved lovens vedtagelse blev anset for en urimelighed at pålægge enkeltpersoner et sådant bidrag. Hele sagen vedrørende afløbsforholdene ved Ringkøbing fjord må være at betragte som en statsopgave. Jeg håber, den højtærede minister vil være enig med mig deri og vil udvide loven til også at omfatte tilbagebetaling til Ringkøbing købstad.

Afvandingsprojektet vedrørende Ringkøbing fjord medførte omfattende forarbejder, og det var egentlig først efter mange års drøftelse, at der blev talt om bidrag fra lodsejerne og byen. Man anså det i starten så absolut for en statsopgave, og mon det egentlig ikke har været en almindelig opfattelse hele tiden? Jeg beder derfor den højtærede minister om at se med velvilje på sagen og føre den igennem i overensstemmelse med den almindelige opfattelse: det er en statsopgave, hvor lokale bidrag bortfalder.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Må jeg takke de ærede ordførere for tilslutningen til lovforslaget. Jeg skal være den første til at deltage i beklagelsen over det, der er sket gennem alle de år, denne sag har været behandlet; men det hjælper jo ikke noget at komme med en hel del beklagelser. Nu er der faldet en højesteretsdom i sagen. Men når man kritiserer administrationen, synes jeg alligevel, man sam-

tidig må være klar over, at så ligetil har det ikke været, for Vestre Landsret gav jo ministeriet medhold, og hvis man læser højesteretsdommens præmisser, kan de også nok læses på den måde, at 5 af de 9 dommere i virkeligheden i princippet gav ministeriet ret. Men nu ligger sagen, som den gør.

Det, der imidlertid for mig alligevel er afgørende i bedømmelsen af spørgsmålet, og det synes jeg også bør nævnes nu, er, at der kan jo ikke være tvivl om, hvad der stod i loven af 1924. Der stod, at lodsejerne skulle bære en fjerdedel af de udgifter, der var forbundet med sluseanlægget ved Hvide Sande. Det burde lodsejerne i hvert tilfælde på det tidspunkt have været klar over. Jeg kan ikke godtage de betragtninger, som går ud på, at det var noget, der var sat ind i loven med en helt anden mening. Det kan man ikke bedømme i folketinget nu så mange år efter. Man må holde sig til det, der står i loven af 1924, og der står, at en fjerdedel skulle dækkes ind af lodsejerne.

Jeg er heller ikke i tvivl om — selvom jeg er enig med det ærede medlem hr. Tesdorpf i, at der derved kan skabes mange vanskeligheder — at der også er juridisk ret til at indkræve bidrag hos en række af de lodsejere, som sidder der i dag. Og lad mig blot nævne Ringkøbing by i samme forbindelse. Der er for mig ingen tvivl om, at vi har juridisk ret til at fastholde det beløb, der er indbetalt. Noget andet skal altså støttes på en billighedsbetragtning, om jeg så må sige. Jeg synes, det er nødvendigt klart at sige, hvordan det er. Nu er imidlertid spørgsmålet om Ringkøbing by rejst af tre ærede talere her. Jeg forstår, at lovforslaget skal i udvalg, og der vil jeg selvfølgelig være villig til at drøfte alle sagens enkeltheder, men jeg vil dog gerne herfra sige, at der ligger ingen fejl i, at spørgsmålet om Ringkøbing bys bidrag ikke er taget med, hverken i lovforslaget eller i bemærkningerne, idet jeg mener, at den juridiske side af sagen er klar. Skal der derfor ske noget på dette område, skal det ske her i folketinget, for jeg er enig med det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, der sagde, at dette skulle ikke være noget, der dannede præcedens. Nej, det vil jeg så sandelig heller ikke håbe.

Hermed sluttede forhandlingen.